

Luhast leitud naine

Kord kõndinud üks mees jõe ääres luhal. Seal nägi ta ilusat naist istumas ja juukseid kammimas. Mees astus naisele selja tagant ligi, võttis ümbert kinni ega lasknudki enam lahti. Viis endale koju ja võttis naiseks.

Nad elasid mõni aeg ühes, aga üks asi oli imelik – mees ei näinud kunagi oma naist naermas.

Kord olid nad nurmel vilja lõikamas. Kaaren lendas sealt üle ja tegi: „Kraap, kraap! Kraap, kraap!“

„Meid kutsutakse pulma,“ ütles naine. Nad läksid koju, tegid pulmaleiva valmis ja seadsid end minema. Kui väravast välja astusid, õpetas naine: „Nüüd astu kolm sammu niisama tagaspidi kui mina. Ja pulmamajas ära söö muud kui seda, mis minagi süön, ega joo muud kui seda, mis minagi joon!“

Nad astusid kolm sammu tagaspidi ja olidki pulmamajas. Seal kanti neile kõiksugu sööke ja jookke ette, aga mees sõi ja jõi ainult seda mis nainegi.

Mees tüdines sest pulmapeost viimaks ära, astus naise manu ja ütles: „Kolm päeva on sellest ajast juba mööda läinud, kui siia tulime. Hakkame nüüd koju minema!“

„Ah sa arvad, et kolm päeva? Kolm aastat on juba mööda läinud,“ ütles naine. „Aga enne kui läheme, küsi pulma peremehe käest midagi koju viia. Ja ära muud moodi jumalaga jäta, kui mina jätan.“

Mees läks ja küsis. Pulma peremees andis talle vakatäie süsi ja kubu õlgi. Vasaku kannal peal pöörates jätsid nad siis peremehega jumalaga. Mees võttis söekoti, naine õled, astusid kolm sammu jälle tagasi ja olidki oma kodus.

Siis ütles naine: „Vaata ikka ka, mis peremees meile andis!“ Mees vaatas ja leidis söed selge kulla olevat, õlgede asemel olid aga õunapuustikud.

Ta istutas puud maha ja nood hakkasid kohe jõudsalt kasvama ja neil oli alati palju õunu küljes.

Elasid siis mees ja naine, tegid oma töid ja talitusi, neil oli kaks poega ja üks tütar. Ühel pühapäeval läksid nad kirikusse ja korraga keset jumalateenistust hakkas naine naerma.

Koduteel küsis mees: „Ma ei ole sind kunagi naermas näinud. Mille üle sa nüüd nii naersid?“

„Aga ütle sina ära, kust sa mu said, siis ütlen mina, mis ma naersin.“

Mees ei osanud sellest midagi halba aimata ja seletas lahkesti: „Jõe veeres kammisid juukseid, sealt ma su sain!“

Naine kõneles: „Vanatont tuli kirikusse, värske hobusenahk kaenla all. Hakkas sinna nende inimeste nimesid üles kirjutama, kes jutluse ajal tukkuma olid jäänud. Viimaks tuli tal nahast puudu, hakkas siis teist hammastega venitama. Aga nahk tuli hammaste vahelt lahti ja tal pea käis kolksti vastu seina. Siis tuli mul naer peale ja seda ma naersingi.“

Kodu lähedal äkitselt hobune komistas. Naine ütles: „Jäta see koht meelde, siin on kirstutäis raha meie vanema poja jaoks!“

Veidikese aja pärast komistas hobune jälle. Naine ütles: „Jäta see koht meelde, siin on karbitäis raha meie tütre jaoks!“

Päris kodu väravas komistas hobune kolmas kord. „Siin on toobitäis raha ka meie noorema poja jaoks,“ ütles naine.

Kodus lausus naine: „Minu aeg on täis. Ma pean nüüd ära minema.“

„Kuhu sa siis minna tahad?“ küsis mees.

Naine ei vastanud midagi, vaid läks väravast välja. Mees püüdis teda küll veel kätte saada, aga naine astus nagu vaim ta ees. Nad kõndisid sinna kohta, kust mees oli kord naise leidnud. Seal kadus naine – sulpsti! – jökke.

Mees tuli koju tagasi, kaevas varanduse maa seest välja ning elas rahu koos oma lastega.